

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: I.D., nar...., státní příslušnost Ukrajina, bytem ..., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016, čj. MV-107921-4/SO-2016,**

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 9. 2016, čj. MV-107921-4/SO-2016, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 6. 2016, čj. OAM-10319-57/TP-2013, s e z r u š u j í a věc s e v r a c í žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.342,- Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 6. 10. 2016, Krajskému soudu v Plzni doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016, čj. MV-107921-4/SO-2016 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k novému projednání. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční*“

správní orgán“ nebo *„ministerstvo vnitra“*), ze dne 9. 6. 2016, čj. OAM-10319-57/TP-2013 (dále též jen *„prvoinstanční rozhodnutí“*). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podaná dle § 68 téhož zákona, neboť žalobce nedoložil potřebné doklady.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen *„zákon o pobytu cizinců“*).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen *„správní řád“*).

[III] Žaloba

Žalobce tvrdil, že byl na svých právech přímo zkrácen úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti. Zásadním způsobem nesouhlasil s argumentací žalované, již odůvodnila zamítnutí, resp. potvrzení zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Dle žalobcova názoru žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem.

Napadené rozhodnutí je dle žalobce v rozporu s § 4 odst. 2 správního řádu. Žalobce doložil na základě výzvy správního orgánu do řízení platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2015, a to jak svůj, tak své manželky. Následně pak právní zástupce žalobce ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 23. 5. 2016 konstatoval, že má za to, že žádost žalobce je kompletní, ale zároveň výslovně požádal správní orgán o to, aby jej, v případě jakýchkoliv pochybností směřujících k zamítnutí žádosti řádně vyzval, resp. specifikoval případné vady a rovněž specifikoval, jakým způsobem by je měl odstranit, neboť se domnívá, že legitimitu žádosti plně osvědčil. Prvoinstanční správní orgán však místo toho rovnou přistoupil k vydání zamítavého rozhodnutí. V tomto směru žalobce poukazuje na rozhodovací praxi nadřízeného správního orgánu, konkrétně např. na rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2015, čj. MV-97861-4/SO/sen-2014, ze kterého jasně vyplývá, že pokud je *„zřejmé, že se [účastník řízení] domníval, že žádost je kompletní a opakovaně žádal správní orgán I. stupně o sdělení v případě, že by žádost kompletní nebyla, a správní orgán I. stupně na tyto žádosti nereflektoval, domnívá se Komise, že dále porušil § 4 odst. 2 [správního řádu]“*.

Z výše uvedeného jasně vyplývá, že žalobce správní orgán prvního stupně explicitně žádal o sdělení, zda shledává nějaké další vady žádosti, neboť sám se domníval, že žádost je bezvadná, avšak ten na žalobcovu žádost nijak nereagoval a místo toho bez dalšího vydal zamítavé rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně tímto svým postupem porušil jednak ustanovení z citovaného rozhodnutí a jednu ze základních zásad činnosti správních orgánů, a sice zásadu legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaná své rozhodnutí následně zatížila nezákonností ve stejném rozsahu, když postup správního orgánu prvního stupně aprobovala.

Žalobce dále namítá, že se žalovaná naprosto nevypořádala s jeho odvolací námitkou, že vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění není ve výkladovém ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvedeno jako doklad o zajištění prostředků k pobytu pro účely zákona o pobytu cizinců. Žalobce na této své námitce obsažené v odvolání stále trvá a má za to, že nevypořádáním se s touto námitkou se žalovaná dopustila porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, který ukládá správnímu orgánu vypořádat se všemi námitkami účastníka řízení v odůvodnění rozhodnutí a dále § 89 odst. 2 správního řádu, který stanovuje, že odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v rozsahu námitek odvolatele. Žalobce dále porušení těchto ustanovení namítá i v souladu se svou námitkou přepjatého formalismu, jenž je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný, v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud. Z obecného hlediska je namístě připomenout, že Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mj., že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složitě.

Žalobce nadále trvá též na tom, že rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu a i žalované došlo k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, dle kterého je správní orgán povinen „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“ Pro úplnost uvádí, že výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným.

Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti pak žalobce znovu připomíná § 3 správního řádu, který stanovuje povinnost správního orgánu dostatečně zjistit skutkový stav. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře anebo vůbec. Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně opřel své závěry ohledně přiměřenosti dopadu rozhodnutí de facto pouze o tvrzení, že žalobci nic nebrání v tom, aby si svůj pobyt na území vyřešil nižším pobytovým oprávněním. V tomto směru žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012, v němž je uvedeno: *„Stěžovatel „si“ rozhodně sám svůj pobyt na území České republiky upravit nemůže, může o to jen požádat... žádost o dlouhodobé vízum i o povolení k dlouhodobému pobytu je nutné podat mimo území České republiky... Pro stěžovatele to tedy znamená odcestovat do Vietnamu jen proto, aby žádost vůbec mohl podat.“* K tomuto dále žalobce uvedl, že správním orgánům (prvního stupně i žalované) jistě musí být známa problematická situace kolem tzv. Visa pointu, lhůt, které Ministerstvo vnitra má pro vyřízení případných žádostí o pobyt a následně fakt, že Ministerstvo vnitra téměř ve všech případech tyto lhůty není schopno dodržet a ochrana účastníků řízení proti nečinnosti je často neúčinná s ohledem na přehlčení jak Ministerstva vnitra, tak soudů. Žalobce je tak neudělením povolení k trvalému pobytu de facto nucen vycestovat do země původu a vzhledem k výše uvedenému je velmi pravděpodobné, že toto vycestování bude dlouhodobého charakteru, což může a bezpochyby bude mít značné důsledky na jeho ekonomické aktivity na území republiky a především pak na jeho rodinu, tedy manželku a nezletilou dceru. V souladu s tímto pak žalobce opětovně odkazuje na výše citovaný čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a dále též na čl. 9 odst. 1 téže Úmluvy, který zakotvuje právo dítěte nebýt odděleno ani od jednoho z rodičů. Tato práva, k jejichž dodržování se Česká republika ve svých mezinárodních závazcích zavázala, by nepochybně byla v případě zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu porušena.

Žalovaná se sice ve svém rozhodnutí této argumentaci na první pohled vyvarovala, avšak její posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí porušují stejné mezinárodní závazky České republiky, když tvrdí, že nezletilá dcera může nadále pobývat na území České republiky s druhým zákonným zástupcem, tedy svoji matkou, a že neudělením trvalého pobytu není žalobci zakázán vstup na území, a tudíž se může s dcerou vídat a finančně ji ze země původu podporovat.

Žalobce namítá, že jeho odcestování a odtržení od nezletilé dcery (případně ani vytržení nezletilé dcery z pro ni přirozeného prostředí) není v žádném případě v nejlepším zájmu dítěte, který mají správní orgány při svém rozhodování vždy stavět do popředí, a stejně tak se jedná též o porušení již uváděného čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

Žalobce dále namítá, že se žalovaná nevypořádala s výše uvedenou škálou kategorií, které má správní orgán dle zákona o pobytu cizinců (a ustálené judikatury) povinnost posuzovat s ohledem na přiměřenost rozhodnutí. V situaci, kdy je správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, tak je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že žalobce buďto vyslechne k problematice

faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Pokud však rozhodnutí žalované obsahuje pouze omezenou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tedy v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž žalovaná tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádala, jednala také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 9. 11. 2016, v němž uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu má být přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem. Orgány ministerstva vnitra jako celek jsou mj. povolány hájit veřejný zájem v této oblasti, tzn. v daném případě zájem na prokázání dostatečných finančních prostředků k trvalému pobytu na území. Pro úplnost, k názoru žalobce uvedenému v bodu IV. žaloby, tj. že žalovaná porušila ustanovení § 2 odst. 4, § 4 odst. 2, § 68 odst. 3, § 89 odst. 2 správního řádu, uvedla, že odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné.

Žalovaná je přesvědčená, že nepostupovala formalisticky, jak namítá žalobce, ale postupovala plně v souladu se zákonem, když dospěla k závěru, že žalobce k žádosti o povolení k trvalému pobytu nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, jak je vymezen v ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce k žádosti předložil jako doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců svůj platební výměr daně z příjmů fyzických osob za rok 2015 a platební výměr daně z příjmů fyzických osob za rok 2015 své manželky. Nedoložil však potvrzení o zaplaceném pojistném na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti a na pojistném na všeobecném zdravotním pojištění za dané zdaňovací období. K tomuto žalovaná konstatuje, že pokud žadatel dokládá své příjmy z podnikání na základě platebního výměru daně, je třeba k tomuto dokladu doložit rovněž potvrzení o zaplaceném pojistném na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti a v případě, že je daná osoba, o jejíž příjmy jde, účastníkem ve veřejném zdravotním pojištění, rovněž potvrzení o zaplaceném pojistném na všeobecném zdravotním pojištění za dané zdaňovací období.

K tomuto závěru je třeba dospět zejména proto, že pokud by správní orgán vzal za dostatečný doklad platební výměr daně z příjmu, dopustil by se porušení zásady rovnosti a to ve vztahu k těm žadatelům, kteří své příjmy dokládají příjmy ze zaměstnání příslušným potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku. Jak totiž vyplývá z ustanovení § 356 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, „*má-li být uplatněn průměrný měsíční čistý výdělek, zjistí se tento výdělek z průměrného měsíčního hrubého výdělku odečtením pojistného na sociální zabezpečení, pojistného na všeobecné zdravotní pojištění a zálohy na daň z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti, vypočtených podle podmínek a sazeb platných pro zaměstnance v měsíci, v němž se*

průměrný měsíční čistý výdělek zjišťuje“. Obdobně, ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu stanoví, že tam uvedené příjmy se započítávají „*po odpočtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení, po odpočtu daně z příjmů a pojistného na sociální zabezpečení a pojistného na všeobecné zdravotní pojištění, pokud nebyla pojistná a příspěvek zahrnuta do těchto výdajů*“. Obdobně popisuje příjem rozhodný pro přiznání dávky státní sociální podpory i ustanovení § 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře.

Je tedy zřejmé, že pokud má být zjištěn čistý příjem z podnikání za situace, kdy z platebního výměru daně se platby na sociální zabezpečení a všeobecné zdravotní pojištění správní orgán nedozví, a nechce-li se správní orgán dopouštět nerovného jednání vůči těm, co dokládají příjmy ze zaměstnání, je třeba předložit rovněž doklady, které umožní dané částky o pojistném na sociální zabezpečení a pojistném na všeobecné zdravotní pojištění od příjmu uvedeného v platebním výměru odečíst.

Žalovaná podotýká, že dané částky nejsou zahrnuty v daňovém přiznání již od zdaňovacího období roku 2008. S ohledem na povinnost mlčenlivosti příslušných úřadů (např. podle ustanovení § 14 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) pak nelze jinak, než tyto údaje zjistit po součinnosti žadatele.

Žalobce na výzvu ministerstva vnitra ani v odvolacím řízení nedoložil vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2015, na základě kterých by bylo možné stanovit čistý příjem žalobce a jeho manželky z doložených platebních výměrů.

K námitce žalobce týkající se porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaná uvádí, že tato je nedůvodná. Zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu žalobce nestaví nepřekonatelnou bariéru mezi ním a Českou republikou. Nebylo mu totiž jen uděleno nejvyšší možné pobytové oprávnění, zákaz pobytu mu však vystaven nebyl. Žalobce může požádat o pobytové oprávnění nižšího stupně. Je nanejvýš pravděpodobné, že žalobci bude pobytové oprávnění nižšího stupně uděleno. Tomu tak nebude hrozit nepřiměřený zásah do jeho rodinného života a jeho vazbám na území. Žalobce taktéž nebude muset ukončit své ekonomické aktivity. Žalovaná podotýká, že vzhledem k věku a k poměru let, které žalobce strávil ve své domovské zemi v kontrastu k době strávené na území České republiky, si žalobce nevytvořil takové společensko-kulturní návyky, které by mu bránily v opětovném zařazení do ukrajinské společnosti. Žalobce a jeho manželka v současné době nedisponují žádným pobytovým oprávněním. Dcera žalobce má zažádáno o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, nicméně obě tato povolení jsou vázána na povolení k pobytu jejich rodičů.

S ohledem na výše uvedené má žalovaná za to, že zamítnutí žádosti nemá nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce, jelikož manželka žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním a pobyt dcery je vázán na pobyt jejich rodičů. Nadto žalovaná doplňuje, že žalobce na území České republiky nemá výrazné ekonomické vazby, převážnou část svého života strávil na území Ukrajiny, tudíž vazby k zemi původu nebyly zpřetrhány.

Žalovaná je přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce dle ustanovení § 75 odst. 2 písm.

b) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech žalovaná odkázala na spisový materiál.

Z výše uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 8. 12. 2017 zástupce žalobce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaná se z nařízeného jednání omluvila.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 27. 5. 2013 podal k ministerstvu žádost o povolení k trvalému pobytu. Rozhodnutím ministerstva ze dne 25. 2. 2014, čj. OAM-10319-19/TP-2013, byla žádost žalobce zamítnuta dle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť vzniklo důvodné podezření, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (neplnil účel pobytu). Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 15. 10. 2014, čj. MV-120065-3/SO-2014, a věc byla vrácena zpět prvoinstančnímu správnímu orgánu s tím, že správní orgán měl vyčkat soudního rozhodnutí o žalobcově žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 11. 2011, čj. MV-4596-8/SO-2011. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, služby cizinecké policie, ze dne 5. 11. 2010, čj. CPPH-062984/CI-2010-60, kterým nebylo žalobci prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ pro neplnění účelu pobytu. Žaloba byla vedena Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 A 382/2011 a usnesením ze dne 15. 2. 2012, čj. 10 A 382/2011-35, jí byl přiznán odkladný účinek. (Rozsudkem ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 A 382/2011-57 byla žaloba žalobce zamítnuta – poznámka zdejšího soudu).

Ministerstvo rozhodnutím ze dne 23. 10. 2015, čj. OAM-10319-39/TP-2013, znovu rozhodlo o žádosti žalobce ze dne 27. 5. 2013 o trvalý pobyt tak, že ji zamítlo podle § 75 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobce dopustil obcházení zákona

s cílem získat povolení k trvalému pobytu. I toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 3. 2. 2016, čj. MV-5172-4/SO-2016, neboť nabyla prokázána příčinná souvislost mezi obcházením zákona a získáním trvalého pobytu žalobcem. Věc poté byla vrácena prvoinstančnímu správnímu orgánu k novému projednání.

Výzvou ministerstva ze dne 14. 3. 2016, čj. OAM-10319-47/TP-2013, byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti o povolení k trvalému pobytu ve lhůtě 60 dnů. Ve výzvě byly popsány doklady, které je nutné k žádosti doložit a vysvětlení, že doklady, které žalobce v minulosti dokládal, jsou již neaktuální. Výzva byla zástupci žalobce doručena dne 16. 3. 2016. Usnesením ze dne 14. 3. 2016, čj. OAM-10319-48/TP-2013, bylo řízení o žádosti žalobce dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno.

Žalobce posléze ve lhůtě správnímu orgánu předložil 1. smlouvu o nájmu bytu na adrese ..., ze dne 20. 12. 2015 podepsanou smluvními stranami - M. B. (pronajímatel) a žalobce, jeho manželka a dcera (nájemci). Smlouva byla uzavřena na dobu od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016. Nájem včetně služeb spojených s užíváním bytu bylo dohodnuto ve výši 5 500 Kč; 2. platební výměr na daň z příjmů žalobce za zdaňovací období roku 2015; 3. platební výměr na daň z příjmů žalobcovy manželky za zdaňovací období roku 2015. Žalobce na průvodním přípisu k předloženým dokladům konstatoval, že má za to, že doložením těchto dokladů odstraní veškeré nedostatky své žádosti, nicméně pokud by snad správní orgán shledal žádost nekompletní nebo vykazující nějaké nedostatky, z opatrnosti navrhuje a žádá, aby byl k jejich odstranění vyzván.

Po vyrozumění žalobce o pokračování v řízení zaslalo ministerstvo žalobci výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Žalobce se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil dne 25. 5. 2016 a dne 3. 6. 2016 doručil správnímu orgánu své vyjádření, v němž trval na splnění zákonných podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Dále konstatoval, že jediným případným důvodem pro zamítnutí žádosti by mohla být skutečnost, že existují pochybnosti o splnění podmínky nepřetržitosti předchozího povoleného pobytu. Dále poukázal na povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost rozhodnutí a za tím účelem navrhl svůj výsledek a výsledek své manželky pro případ, že by měl správní orgán o rodinném a soukromém životě žalobce jakékoliv pochybnosti.

Dne 9. 6. 2016 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, v němž bylo o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podané dle § 68 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto tak, že žádost se zamítá dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.

K odvolání žalobce, které se obsahově ve větší míře shodovalo s žalobními námitkami, bylo napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Stran první z žalobních námitek, ve které žalobce namítl porušení § 2 odst. 4 a § 4 odst. 2 správního řádu v souvislosti s výzvou prvoinstančního správního orgánu k doložení

potřebných dokladů k žádosti o trvalý pobyt, je zdejší soud toho názoru, že tato námitka není důvodná.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu, *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*

Podle § 4 odst. 2 správního řádu, *správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.*

Co se týká poučovací povinnosti správních orgánů, zdejší soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 51/2010-214 (k dispozici na www.nssoud.cz), v němž tento soud zaujal následující názory: „*Správní řád sice výslovně nestanoví, že poučovací povinnost správního orgánu se vztahuje pouze na procesní práva a povinnosti, nicméně z povahy správního řádu jako procesního předpisu vyplývá, že správní orgán je povinen poučit účastníky o právech a povinnostech plynoucích z právních předpisů upravujících řízení před správními orgány. Poučovací povinnost se tedy nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva, tedy zda a jak mají účastníci řízení hájit v řízení svá práva a jaké důsledky pro ně plynou z toho, že tak neučiní. Přiměřenost poučení o hmotných právech znamená, že účastníkům řízení se musí dostat poučení zejména o těch procesních právech, která spadají pod právo na spravedlivý proces. Poučovací povinnost se nadto váže pouze k úkonům správního orgánu (viz Vedral, J. op. cit. v bodě [21] shora, s. 77 - 79). [...] Poučovací povinnosti správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit [srov. nálezn. sp. zn. I. ÚS 63/96 ze dne 25. 6. 1997 (N 82/8 SbNU 267), či usnesení sp. zn. III. ÚS 480/97 ze dne 5. 3. 1998 (U 18/10 SbNU 403)]. [...] Poučovací povinnost správních orgánů však nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad. Účastníkům řízení se může dostat návodu, co je třeba učinit, aby dosáhli žádaného účinku, v rámci právních služeb poskytovaných advokáty či jinými profesionály v oblasti práva.“.*

Výzva správního orgánu k odstranění vad žalobcovy žádosti je sice poměrně obsáhlá a má obecný charakter, neboť obsahuje i výčet některých dalších dokladů, jejichž předložení je nutné pro splnění podmínek k získání povolení trvalého pobytu, které se nevztahují přímo na situaci žalobce. To však samo o sobě není možno považovat za znak nezákonnosti nebo procesní vadnosti. I přesto byl žalobce výzvou řádně informován o tom, jaké skutečnosti a aktuální doklady je zapotřebí předložit konkrétně v jeho věci. Nelze navíc přehlédnout, že žalobce byl již v průběhu správního řízení zastoupen advokátem, který je v oblasti cizineckého práva dostatečně erudován a který mohl žalobci poskytnout precizní návod pro splnění veškerých náležitostí žádosti.

Žalobce dále namítal, že se žalovaná nevypořádala s jeho námitkou, že vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění není ve výkladovém ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvedeno jako doklad o zajištění prostředků k pobytu. Nevypořádáním této námítky porušila žalovaná § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a dopustila se přepjatého formalismu.

Dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Ve vazbě na toto ustanovení vycházel soud dále z § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který vytváří legální rámec pro řešení otázky, jaké doklady a v jakém rozsahu je nezbytné je předkládat k tomu, aby byly doloženy prostředky k zajištění trvalého pobytu cizince na území České republiky.

Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. [...] Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy z podnikání. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.*

V prvoinstančním rozhodnutí je uvedeno: „Správní orgán k doloženým dokladům o příjmu žadatele a jeho manželky z podnikání na základě živnostenského oprávnění uvádí, že takovéto doklady samy o sobě nelze považovat za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, jelikož tímto dokladem je, v případě, že žadatel prokazuje příjmy z podnikání na základě živnostenského oprávnění, mimo platebního výměru daně z příjmu vystaveného správcem daně v souladu s § 140 odst. 1 a 3 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, rovněž doklad z Okresní (Pražské) správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za příslušné zdaňovací období. V tomto smyslu byl žadatel rovněž poučen v rámci výzvy k odstranění vad žádosti čj. OAM-10319-47/TP2013. Z těchto dokladů je potom možné zjistit skutečnou výši průměrného čistého měsíčního příjmu ve chvíli, kdy žadatel prokazuje výši příjmu z podnikání na základě živnostenského oprávnění. Jelikož žadatel doložil pouze platební výměr svůj a platební výměr manželky, avšak nikoliv doklad z Okresní (Pražské) správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za příslušné zdaňovací období, nebylo možné zjistit aktuální výši příjmu žadatele a s ním společně posuzovaných osob.“

Žalovaná v napadeném rozhodnutí toliko konstatovala, že „(...) vzhledem k tomu, že odvolatel nedoložil vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2015, čistý příjem odvolatele a jeho manželky z doložených platebních výměrů nebylo možné stanovit. Ministerstvo vnitra správně konstatovalo, že odvolatel nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Po posouzení spisového materiálu došla Komise k závěru, že Ministerstvo vnitra postupovalo zcela

v souladu s ustanovením § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále s ustanoveními § 75 odst. 2 písm. b) a § 71 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. (...) Odvolatel ani v rámci odvolacího řízení nedoložil požadované doklady, konkrétně své vyúčtování záloh na pojistné a důchodové pojištění za rok 2015 a vyúčtování záloh na pojistné a důchodové pojištění za rok 2015 své manželky. Závěrem Komise konstatuje, že odvolatel a jeho manželka jsou osoby samostatně výdělečně činné, tudíž příjmy z podnikání na základě živnostenského rejstříku jsou povinni prokázat předložením platebního výměru a potvrzením o zaplaceném pojistném na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za příslušné zdaňovací období.“

Totožnou námitku vyslovila ve skutkově identické věci též žalobcova manželka. Stejný senát zdejšího soudu stran této námitky vyslovil v rozsudku ze dne 16. 8. 2017, čj. 30 A 172/2016 – 60, názor, od něhož nemá důvodu odchýlit se ani v této právní věci. K této námitce zde uvedl: „V nyní projednávané věci bylo stěžejní otázkou doložení příjmu, resp. předložení „dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území“. Vymezení toho, co se pokládá za takový doklad, je možno nalézt ve shora citovaném ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ani žádného jiného zákonného ustanovení nevyplývá, že je nutné za všech okolností přikládat potvrzení příslušné správy sociálního zabezpečení, byť výzva byla takto postavena. Je třeba posuzovat případ od případu a pro věc je podstatné, zda rozhodné skutečnosti – v tomto případě tedy dostatečný příjem žalobkyně – byly prokázány.

V řízení ve věci povolení k trvalému pobytu byly předloženy platební výměry žalobkyně a jejího manžela za rok 2015. Správní orgán mohl tedy mít dobrou představu o tom, jaký je celkový započitatelný příjem rodiny. Zároveň byly na základě předložené nájemní smlouvy a se započtením částek životních minim žalobkyně a s ní společně posuzovaných osob stanoveny nezbytné výdaje. V rozhodnutí správního orgánu soud postrádá zdůvodnění skutečnosti, že nelze dojít k závěru ohledně dostatečnosti finančních prostředků, jimiž disponuje žalobkyně, aniž je předložena příslušná dokumentace od správy sociálního zabezpečení, v situaci, kdy je prokázáno, že příjem je přibližně 30.000 Kč měsíčně a (minimální) výdaje jsou cca 14.000 Kč měsíčně, když je nebo by měla být známa obvyklá minimální výše odvodů na sociální zabezpečení.

Soud si dokáže představit, že by sporná otázka mohla vyvstat, kdyby se „hrubý“ příjem nutným výdajům blížil, avšak pokud existuje takovýto významný rozdíl, pak mělo být přinejmenším reagováno na řádně uplatněnou odvolací námitku, jak vyžaduje § 89 odst. 2 správního řádu. To se v napadeném rozhodnutí nestalo. Podle § 6 odst. 2 věty první správního řádu platí zásada co možná nejmenšího zatěžování dotčených osob a soudu nebylo zřejmé, v čem při přiblížení ke specifikům tohoto konkrétního případu spočívala ona nutnost, aby žalobkyně předložila daný doklad správy sociálního zabezpečení. Proto shledal tuto žalobní námitku důvodnou.“

Vzhledem k tomu, že žalobce v řízení o jeho žádosti o trvalý pobyt předložil správnímu orgánu tytéž platební výměry jako jeho manželka, lze vztáhnout výše citované závěry soudu i na žalobcův případ. Ten tudíž doložil, že jeho úhrnný měsíční příjem a příjem společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území (manželka a dcera) činí cca 30 000 Kč měsíčně, což je částka vyšší než součet částek životních minim žalobce a s ním společně posuzovaných osob (8 110,-Kč) a částky, kterou žalobce vynakládá na bydlení své a společně posuzovaných osob (5 500,-Kč). Soud tudíž neakceptoval názor správních orgánů, že žalobce k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území tak, jak je vymezen právě v § 71 odst. 1

zákona o pobytu cizinců. Jakkoliv prvoinstanční správní orgán i žalovaná odůvodňovaly své procesní postupy i finální závěry o nenaplnění této zákonné podmínky, soud je toho názoru, že v daném případě překročily rámec legálně vymezených podkladů, které je nezbytné předkládat k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, resp. dospěly k nesprávným právním závěrům. Pokud se žalovaná s námitkou žalobce ohledně absence požadavku na vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nikterak nevyrovnala a přejala názory prvoinstančního správního orgánu, porušila § 89 odst. 2 správního řádu. Tato žalobní námitka byla tudíž shledána důvodnou.

V neposlední řadě žalobce namítal, že rozhodnutí správních orgánů obsahují pouze omezenou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, což je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců i § 3 správního řádu, neboť správní orgány se nepokusily zjistit skutečný stav věci mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců a dostatečně se tak vypořádat s dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Dle § 174a zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Prvoinstanční správní orgán ve svém rozhodnutí zrekapituloval pobytové statusy žalobce, na základě kterých žalobce v ČR pobýval od roku 2008, a konstatoval, že manželka žalobce a jeho dcera pobývají na území na základě fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dále konstatoval, že žalobci zamítavým rozhodnutím ve věci jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu není udělen zákaz pobytu, natož dlouhodobý, a doporučil žalobci podat žádost o povolení k nižšímu pobytovému statusu, avšak na zastupitelském úřadu v zemi původu. Vzápětí konstatoval, že nutnost vycestování žalobce primárně nevyplývá z nevydání povolení k trvalému pobytu, ale ze skutečnosti, že žadatel neplnil v minulosti své povinnosti. Zamítavým rozhodnutím nedojde ke změně současného stavu žalobce, co se pobytového statusu týká, a proto v případě tohoto rozhodnutí nelze hovořit o nepřiměřeném zásahu do rodinného nebo soukromého života žalobce. Žalobcem navržený výsledek jeho osoby a jeho manželky nepovažoval správní orgán za nutné provést, neboť mu o soukromém a rodinném životě žalobce nevznikly žádné pochybnosti.

Žalovaná zhodnotila závěry ministerstva za dostatečné, neboť konstatovala, že ministerstvo se otázkou přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývalo řádně. Upřesnila, že na území ČR žije žalobcova manželka a dcera, a to na základě fikce pobytu (viz shora), a též jeho bratr, který má od 1. 9. 2006 povolení dlouhodobý pobyt. Pobyt žalobcovy dcery nebude ohrožen, když má možnost zůstat v ČR s matkou. I přes neudělení povolení k trvalému pobytu má žalobce možnost rodinu vidat a finančně ji podporovat. V neposlední řadě i žalovaná konstatovala, že žalobce může podat novou žádost o trvalý pobyt či jiný druh nižšího pobytového oprávnění.

Ve vyjádření k žalobě, po zopakování některých výše popsanych tvrzení, žalovaná doplnila, že vzhledem k věku a k poměru let, které žalobce strávil ve své domovské zemi v kontrastu k době strávené na území České republiky, si žalobce nevytvořil takové společensko-kulturní návyky, které by mu bránily v opětovném zařazení do ukrajinské společnosti. Žalobce a jeho manželka v současné době nedisponují žádným pobytovým oprávněním. Dcera žalobce má zažádáno o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, nicméně obě tato povolení jsou vázána na povolení k pobytu jejich rodičů.

Soud neshledal odůvodnění rozhodnutí správních orgánů stran jejich přiměřenosti do soukromého a rodinného života žalobce za dostatečná, neboť správní orgány se z větší části omezily na konstatování, že žalobce aktuálně nemá platný pobytový status, avšak nebyl mu udělen zákaz pobytu. Zamítavým rozhodnutím tedy nedojde ke změně jeho stavu, a proto nelze hovořit o nepřiměřeném zásahu. Oba správní orgány se též shodly na tom, že žalobci nebyl zakázán pobyt na území ČR, a proto může podat buď novou žádost o trvalý pobyt anebo o vydání povolení k nižšímu pobytovému statusu.

Teprve ve vyjádření k žalobě žalovaná doplnila hodnocení přiměřenosti dopadu jejího rozhodnutí na situaci žalobce dle kategorií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců. K tomu však soud konstatuje, že vyjádření k žalobě nemůže nahrazovat rozhodnutí žalované, a proto nelze argumentaci správních orgánů stran posuzování přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce posuzovat jako úplnou a komplexní. Žalovaná přistoupila k preciznějšímu hodnocení dopadu rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života teprve ve vyjádření k žalobě, což soud shledává jako nedostačující. Je proto zapotřebí, aby se správní orgány této otázky, s přihlédnutím k aktuální žalobcově situaci, zhusta věnovaly ve svých rozhodnutích, k osvětlení čehož může napomoci např. účastnická výpověď žalobce. Lze tudíž uzavřít, že skutkový stav věci stran přiměřenosti dopadu rozhodnutí správních orgánů do osobních a rodinných poměrů žalobce nebyl dostatečně zjištěn, a správní orgány tak porušily § 3 správního řádu. Tato žalobcova námitka tak byla důvodná.

Na základě výše uvedeného soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil k dalšímu řízení žalované. Soud, s odkazem na § 78 odst. 3 s. ř. s., zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť k vytýkaným pochybením došlo primárně v řízení vedeném prvoinstančním správním orgánem. Pokud by správní orgány nadále trvaly na předložení dalších dokladů, musely by účastníku řízení (a případně soudu) vysvětlit, proč není možné k odpovídajícímu závěru o (ne)dostatečnosti příjmů dojít i bez doložení příslušného vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění od správy sociálního zabezpečení.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,-Kč. Dále byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení sestávající z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast u jednání soudu dne 8. 12. 2017. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 8. prosince 2017

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.